

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

02299376

Prijevod

*DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS*

Ja,

Prezime, ime: _____

Datum i mjesto rođenja: _____

Identifikacioni broj ili broj pasoša: _____

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika KRYSTAL THOMPSON

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 28-29/09/96

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 22/02+03

U: Tuzla, BH

_____

potpis davaoca deklaracije

KR Thompson

potpis predsjedavajućeg službenika

25

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: [REDACTED]

Ime: [REDACTED]

Ime oca: [REDACTED]

Nadimak/pseudonim: Safa

Pol: [REDACTED]

Datum rođenja: [REDACTED]

Mjesto rođenja: [REDACTED]

Nacionalnost: [REDACTED]

Vjeroispovijest: [REDACTED]

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Trenutno zanimanje: [REDACTED]

Prethodno: [REDACTED]

Adresa: [REDACTED]

Telefon: [REDACTED]

Datum(i) razgovora: 28. i 29. septembra 1996.

Razgovor(e) vodili: Kevin Curtis

Prevodilac: Janja Pavetić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Kevin Curtis, Janja Pavetić, [REDACTED]

Potpis svjedoka:

/potpisano/

Ostali prisutni:

/potpisano/

02299378

IZJAVA SVJEDOKA

Zovem se [REDACTED] moje djevojačko prezime je [REDACTED] Rođena sam [REDACTED] u [REDACTED] u Bosni. Živjela sam sa roditeljima u [REDACTED] gdje sam pohađala osnovnu školu. Godine 1965. udala sam se za [REDACTED] pa smo se preselili u Zvornik, jer je moj muž radio u [REDACTED] kao vozač kamiona. U Zvorniku smo sve vrijeme stanovali u [REDACTED] a moj muž je radio u istom preduzeću do 1992. godine. Spremao se da ode u penziju kad je izbio rat. Imali smo dva sina. Naš stariji sin, [REDACTED], a mlađi, [REDACTED].

Ovu izjavu dajem dobrovoljno. O svemu ću govoriti po svom najboljem znanju i sjećanju i jasno ću naznačiti ono što sam čula od drugih.

Prvo sam radila kao konobarica, a kasnije kao kuharica u [REDACTED] i u restoranima. Pet godina prije početka rata, pa do izbijanja rata, radila sam u restoranu pod nazivom [REDACTED] koji se nalazi u centru Zvornika i čiji je vlasnik čovjek koji se zove [REDACTED]. Moj sin [REDACTED] pohađao je zanatsku školu za poštanskog radnika, a [REDACTED] radio u kamenolomu [REDACTED] kao fizički radnik.

Koliko znam, u Zvorniku su Muslimani bili u većini, a Srbi u manjini. Bilo je i nešto malo Hrvata. Kad sam se 1965. godine doselila, tamo je bilo svega pet ili šest srpskih porodica, a kasnije kad je otvorena fabrika glinice, doselilo se više Srba da tamo rade. Zvornik se nalazi na rijeci Drini koja čini granicu između Bosne i Srbije. Zvornik se nalazi u Bosni, a Mali Zvornik u Srbiji.

Godine 1991. na beogradskoj televiziji vidjeli smo pad Vukovara u Hrvatskoj. Nisam mogla vjerovati da je to istina. Mislila sam da se jednostavno radi o zastrašivanju i da prikazuju snimke iz Drugog svjetskog rata. U martu 1992., takođe na beogradskoj televiziji, vidjela sam film o ratu u Bijeljini. Ni tome nisam vjerovala sve dok nisam shvatila da više ne mogu stupiti u kontakt preko telefona sa sestrom koja je tamo živjela. Kad je Bijeljina pala, uspjela sam razgovarati sa svojom sestrom, [REDACTED]. Rekla mi je da je previše prestrašena da bi mi tačno mogla reći šta se dogodilo, ali me je upozorila da ne idem tamo i da općenito pazim kuda putujem. Takođe mi je rekla da su dva sina moje druge sestre ubijena ispred zgrade garnizona u Bijeljini.

Prvi znakovi da će se rat proširiti i do Zvornika pojavili su se nekoliko dana prije napada, kad se iz Malog Zvornika čula pucnjava iz pješadijskog naoružanja i kad su na to područje došli tenkovi i zauzeli položaje. Koliko ja znam, svi su govorili da neće doći do napada i rata. Na prevaru su nas naveli da povjerujemo u to.

Dana 8. aprila 1992. u Malom Zvorniku su održani pregovori na kojima je, među ostalima, bio Arkan, koji je predstavljao srpsku stranu, a našu stranu je zastupao Alija Kapidžić ili njegov brat. Alija je nakon tog sastanka došao u našu kuću i rekao nam da je dogovoreno da Muslimani predaju oružje. On nam je odlučno savjetovao da napustimo Zvornik zbog ozbiljnosti situacije. Nismo mogli vjerovati šta nam govori, jer sam ja imala više prijatelja Srba nego Muslimana, i oni su nam često dolazili u goste. Nije bilo potrebe da se plašimo jer nismo ništa skrivili.

02299379

Napad na Zvornik počeo je u popodnevnim satima 8. aprila 1992. Kad smo čuli granatiranje odlučili smo otići u podrum naše zgrade koji je izgrađen upravo za takve potrebe. Podrum je bio pun. Tamo je bilo dvanaest muškaraca, petnaest ili šesnaest žena i, čini mi se, troje male djece i dvije bebe. Tu smo prenoćili i oko 10 sati sljedećeg jutra, 9. aprila, čuli smo vrlo snažnu detonaciju od koje su se teška vrata od podruma razvalila. Čim su se vrata otvorila, u prostoriju je upalo desetak vojnika u maskirnim uniformama, sa vunanim kapama navučenim preko glave i prijeteci uperilo u nas duge puške koje su nosili. Maske su im imale otvore za oči i usta, a neki su nosili i crne kožne rukavice bez prstiju. Po njihovom naglasku sam zaključila da su iz Srbije.

Rekli su nam da predamo svo oružje. Pomislili smo kako je to jako glupo jer niko od nas u podrumu nije imao nikakvo oružje, čak ni džepni nožić. Naredili su svim muškarcima da izađu kako bi ih mogli pretražiti, a da žene i djeca ostanu u podrumu. Nedugo nakon toga nas ostale su tako brzo istjerali van da nismo smjeli navući ni papuče. Kad smo izašli, vidjela sam naše muškarce kako stoje ledima uza zid naše zgrade držeći ruke na glavi. Ja sam posljednja izašla iz podruma. Rečeno nam je da idemo do zgrade SUP-a u centru grada. Dok smo prolazili pored muškaraca, naređeno nam je da se ne okrećemo i ne gledamo ih. Ja sam pokušala da se okrenem i uspjela sam vidjeti samo jednog čovjeka po imenu Koja, kad mi je jedan vojnik prislonio pušku na leđa i naredio mi da nastavim kretanje, psujući mi majku. Išli smo prema zgradi SUP-a i, tek što smo prešli oko 20 metara i našli se pored [REDACTED] (ne sjećam se kako se prezivala, ali i ona je bila sa nama, a radila je u bolnici kao babica), čula sam više uzastopnih pucnjeva. Nakon pucnjave ponovo sam se pokušala okrenuti da vidim šta se dogodilo, ali su nam stražari i dalje držali puške uperene u leđa i naredili nam da idemo dalje. Nije moguće da su ti hici došli iz bilo kojeg drugog pravca osim ispred naše zgrade gdje su stajali muškarci.

Muškarci koji su izvedeni iz podruma su sljedeći: Hajrudin Delić, Sead Hidić, Senad Hidić, Šemsudin Ahmetović, Nusret Ahmetović, stariji muškarac po imenu Dedo, Samir Bilalić, Senad Bilalić, Sabit Bilalić, Ivo Kojić, Hrvat, Fahrudin Alajbegović, Edhem Hadžić, policajac, i još jedan mladić čijeg se imena ne sjećam.

Putem do zgrade SUP-a, ispred jedne kuće ugledala sam leš. Bio je to ili Hakija Šekić ili Fehim Kujundžić, nisam mogla tačno vidjeti. Malo dalje vidjela sam još jedan leš, i to je bio leš veterinara Izeta koji je ležao u svom dvorištu. Dok smo išli ulicama na mnogim prozorima bili su postavljeni kasetofoni iz kojih su treštale četničke pjesme.

Kad smo došli do zgrade SUP-a, naredili su nam da idemo u biblioteku nasuprot zgrade SUP-a. Vojnici koji su ostali u biblioteci su nas vrijeđali, psujući nam majku i Aliju Izetbegovića. Govorili su da su oni Arkanovi ljudi te da su dobri, a da su sva ubistva počinili šešeljevci. Znali smo da to nije istina i da su arkanovci u potpunosti učestvovali u tim ubistvima. Odmah do biblioteke nalazila se slastičarna u koju su provalili vojnici i onda su dijelili slatkiše i čokolade djeci koja su tamo bila sa majkama.

Dok smo bili u biblioteci, jedna Srpkinja po imenu [REDACTED] koja je bila sa nama, tražila je da je puste kući da se obuče jer je bila u pidžami. [REDACTED] je stanovala u našoj zgradi. Jedna žena vojnik ju je otpratila kući da se presvuče. Kad se vratila, [REDACTED] da je

02299380

vidjela grozan prizor. Rekla joj je da su leševi muškaraca izvedenih iz podruma bili u stravičnom stanju. Neke žene koje su kasnije došle u biblioteku, a čije su kuće bile dalje niz cestu, rekle su nam da su, dok su išle cestom, vidjele leševe naših muškaraca kako leže ispred naše zgrade. Radi se o sljedećim ženama: Raza Šehić, žena i kćerka Taiba Hudovića, Sadija Mehinagić i Šuhra Ismić.

Kasnije tog dana Arkan je lično došao u biblioteku i obratio nam se, rekavši da će poslati autobuse po nas. Zнала sam da je to Arkan, jer sam ga prije rata više puta vidjela na televiziji. Tom prilikom je nosio tamnoplavu beretku i plavu maskirnu uniformu. Kad su kasnije tog dana stigli autobusi, potrпали su nas u njih i provezli kroz Zvornik, gdje sam vidjela još leševa koji su ležali u vrtovima kuća. Prije nego što smo prešli most, iz autobusa su izveli četvoricu muškaraca, od kojih je jedan bio zubar, i odveli ih. Više ništa nisam čula o njima. Zatim su nas autobusima odvezli u Banju Koviljaču, gdje nam je naređeno da se iskrcamo. Dočekala me je jedna prijateljica koja se zove [REDACTED] i odvela me u obližnju kuću gdje je bila smještena. Sljedeće nedjelje, došla je moja sestra iz [REDACTED] i odvela me k sebi.

Oko sedmicu dana kasnije otišla sam u Zvornik sa Đulom Delić, Hajrudinovom ženom, kako bih saznala šta se desilo sa leševima naših muškaraca. Uputili su nas u njihov štab u Karakaju gdje nam je rečeno da se obratimo izvjesnom Draganu Nikoliću, koji je bio nekakav komandant. On je naredio jednom svom vojniku da mu donese dva spiska, ali kad ih je pregledao nije vidio imena naših porodica. Rekao nam je da idemo kući i ne brinemo se. Uputile smo se pješke natrag u Zvornik, koji je bio udaljen 3km, i baš u tom trenutku ugledali smo kamion koji je upravo trebao krenuti. Nikolić nam je rekao da nas mogu odbaciti, ali su vojnici u kamionu rekli da neće da voze balije svojim kamionom, pa smo morale ići pješke. Zatim smo otišle kod srpskog predsjednika opštine, Gruića /kao u originalu/, koji nam je rekao da nam ne može pomoći i da za nas u Zvorniku više nema mjesta.

Nakratko sam se vratila u svoju zgradu i, na mjestu gdje su stajali muškarci kad sam ih zadnji puta vidjela, na zemlji sam ugledala mužev šešir i jednu patiku moga sina. Željela sam ponijeti šešir i patiku sa sobom, ali su bili krvavi, baš kao i zemlja na kojoj su ležali. Krvi je bilo i po samom zidu, koji je bio izrešetan mecima. Na zemlji sam vidjela više čahura i tri-četiri omče od žice.

Na povratku u Bijeljenu srela sam Aliju Šehića. Kad sam ga ugledala, rasplakala sam se, a on mi je rekao: "Ne moraš mi ništa govoriti. Vidio sam šta se desilo sa njima." Zatim sam se vratila sestrama /kao u originalu/ i ostala tamo osamnaest mjeseci. Na kraju sam otišla u [REDACTED] nakon što sam tri i po mjeseca provela u [REDACTED]

Istražitelj Kevin Curtis mi je pokazao album fotografija SWK 02, pa bih željela iznijeti sljedeća zapažanja:

Fotografija A i B: Poznati su mi. Vidala sam ih u Zvorniku i [REDACTED] tokom rata.

Fotografija C: Osoba u sredini slike mi je vrlo poznata, ali ne znam odakle, a muškarac na desnoj strani je jedan od vojnika koji su bili ispred naše zgrade kad su naši muškarci pobijeni.

Fotografija F: To je Arkan.

Fotografija I: Arkan je osoba u sredini slike, a drugi slijeva takode je bio ispred naše zgrade na dan kad su počinjena ubistva.

Fotografija J: Maske koje nose ovi vojnici su identične onima koje su nosili vojnici koji su nam došli u podrum. Osobu u sredini slike sam vidala u ██████████ tokom rata.

Fotografija K: Dvojicu slijeva sam vidala u Zvorniku tokom rata.

1111

20

POTVRDA SVJEDOKA

Ova izjava, koja se sastoji od šest stranica, glasno mi je pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 29. septembra 1996.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Janja Pavetić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) ██████████ mi je dala do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu ██████████ koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) ██████████ je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 29. septembra 1996.

Potpis: /potpisano/

Potpis svjedoka:
/potpisano/Ostali prisutni:
/potpisano/

Kelt

18

100 2003